

Nếu Tôi Phải Chết
—Refaat Alareer

Nếu tôi phải chết,
người phải sống
kể lại câu chuyện của tôi
bán đi những gì tôi để lại
mua một mảnh vải
và vài sợi dây
(những sợi dây màu trắng, đuôi dài)
để khi một đứa trẻ ở Gaza
ngước mắt lên trời
chờ người cha đã ra đi trong biển lửa-
không kịp tiễn biệt ai
kể cả là máu thịt
hay chính bản thân mình-
thấy cánh diều này, cánh diều tôi nhờ bạn thả
sải cánh bay cao
và thoáng chốc thấy một thiên thần ở đó
đang mang về tình thương.
Nếu tôi phải chết
hãy để nó gieo thêm hy vọng
và kể lại câu chuyện này của tôi.

Khi Tôi Ở Giữa Rừng Cây
—Mary Oliver

Khi tôi ở giữa rừng cây,
đặc biệt là những nhánh liễu
và bồ kết ba gai
cùng những cây sồi, cây phong và thông
tôi cảm nhận từng thoáng niềm vui dịu dàng.
Có thể nói mỗi ngày tôi được rừng cây cứu rỗi.

Tôi chẳng như tôi trong hy vọng của chính mình:
luơng thiện, và rõ ràng trong nhận thức
và không vội vã bước giữa thế gian
mà chậm rãi, và cúi mình thường nhật.

Xung quanh tôi có tiếng lá thì thầm
“Hãy nán lại thêm chút!”
và ánh sáng tuôn từ các cành cây.

Rồi chúng gọi thêm một lần nữa:
“Đơn giản vậy thôi” chúng thì thầm,
“bạn đến với thế gian để sống thế này:
nhẹ nhàng, đầy hào quang, và ngập tràn ánh sáng.”

Dụ Ngôn Về Người Gieo Mầm

— Octavia E. Butler

Mỗi đứa trẻ trong chúng ta
Đều biết đến thiên đường.
Thiên đường là nhà.
Nhà như nó đã từng
Hoặc như từng đáng lẽ.

Thiên đường là chốn riêng,
Là dân tộc,
Là thế giới của một người,
Biết và được biết,
Hoặc thậm chí
Yêu và được yêu.

Nhưng mọi đứa trẻ
Đều bị đày khỏi thiên đường-
Đều phải lớn lên, tìm cộng đồng mới

Phải tan vào dòng biển chuyển
Rộng lớn, không ngừng

Ngày Phán Xét
— James Baldwin,

Họ nói với tôi rằng đến Ngày Phán Xét
Ở một thế giới xa xôi
Tôi sẽ phải trình bày cho hết
Chuyện tôi làm giữa thế gian

Người ta bảo, nếu tôi uống rượu
Hay nói dối, hay ăn cắp, hay đánh nhau
Thì tôi sẽ chẳng bao giờ được che chở
Dưới ánh sáng của Chúa Giêsu trên cao

Rồi mấy người hay răn với chả dạy
Chủ nhật thì đi lễ nghiêm trang
Vai thì như mọc thêm đôi cánh
Rồi Thứ Hai lại đánh bạc mê man

Tôi chưa từng thật lòng theo đạo,
Cũng chẳng hiểu nguyên có làm sao.
Đâu phải vì chẳng ai từng chỉ bảo
Người ta dạy tôi chẳng ít đâu.

Chắc tôi chỉ là phường tội lỗi
Với địa ngục đợi sẵn dưới chân
Nhưng mà thú thật, tôi phải nói
Đánh bạc khiến tôi cứ lâng lâng!